

Inhoud

Woord vooraf	7
1 Inleiding	11
Deel 1: Het Koninkrijk van God en het rijk van de duisternis	19
2 Het Koninkrijk van God	21
3 De schepping is bezet gebied	36
4 De overwinning van Jezus op de boze	62
Deel 2: Wees op je hoede – de misleiding van de tegenstander	75
5 De invloed van satan	77
6 Met Jezus in de woestijn	92
7 Terrein verliezen aan de duivel	107
8 De brullende leeuw en de gemeente	138

Deel 3: Sterk in de strijd – Gods werkzame kracht in de gelovige(n)	155
9 Identiteit in Christus	157
10 Vernieuwing van denken	169
11 Gewapend in de strijd	185
12 De goede strijd van het geloof	199
Noten	204
Literatuur	208

2

Het Koninkrijk van God

Aan Zijn Koninkrijk zal geen einde komen. (Luk. 1:33)

Overal waar het Koninkrijk van God op aarde doorbreekt, ondervindt het strijd en tegenstand. Dat is ook niet zo verwonderlijk. De wereld is in zonde gevallen en is het terrein geworden waarop de boze werkzaam is. De geschiedenis van Gods Koninkrijk kan beschreven worden als de al eeuwen durende strijd tussen het Koninkrijk van God en het rijk van satan.

God regeert als Koning

Het Oude Testament getuigt er in allerlei toonaarden duidelijk van dat God Koning is (denk bijvoorbeeld aan psalmen als 47-48, 93-97, 145-146). Deze boodschap krijgt in de prediking van Jezus en de apostelen een concrete toespitsing. De komst van Jezus naar deze aarde betekent dat het Koninkrijk van God nabij is gekomen (Matth. 3:2; 4:17). Deze nabijheid van het Koninkrijk stempelde de prediking van Jezus (Mark. 1:15). Als Jezus de twaalf discipelen (Luk. 9:1-6) en later de zeventig (Luk. 10) uitzendt om het Koninkrijk van God te prediken, zieke mensen te genezen en

mensen van demonen te bevrijden, klinkt deze boodschap ook uit hun mond (Luk. 10:9, 11).

Wat wordt in deze teksten bedoeld met het 'Koninkrijk van God'? Het Griekse woord *basileia* betekent 'koningschap' (de functie van koning hebben) en 'koninkrijk' (het gebied waarover een koning heerst). In het Nieuwe Testament komt *basileia* vaak voor in de uitdrukking *he basileia tou theou* (het Koninkrijk van God), waarmee bedoeld moet zijn 'het koningschap van God' of 'de invloedssfeer (reikwijdte) van Gods koningschap'. Bij de term *basileia* moeten we dus vooral denken aan Gods koningschap. God is Koning over de hele aarde, zingt de dichter in Psalm 47:8. Hij is niet alleen de Koning van Israël, maar regeert ook over de volken van deze aarde. Zijn heerschappij gaat over alle dingen. Het Koninkrijk van God is dus geen territoriale, maar een geestelijke werkelijkheid. Het gaat over Gods heilvolle regering over het hele leven.

Wanneer van dit Koninkrijk of deze heerschappij wordt gezegd dat het 'nabij' of 'dichterbij' is gekomen, gaat het om naderen in plaatselijke of ruimtelijke zin. In de persoon van Jezus, als de Koning van dat Koninkrijk, treedt God tastbaar deze aardse werkelijkheid binnen.

Waar Jezus als Koning dicht bij de mensen komt, ontvangen zij vergeving van hun zonden en is soms ook genezing van ziekte en bevrijding van boze geesten het zichtbare gevolg. Op elke plek waar Gods Geest krachtig werkt, zijn de vruchten ervan zichtbaar. Zo is het in de geschiedenis van de kerk bij opwekkingen steeds weer gegaan. Het geestelijke leven krijgt een nieuwe impuls. Mensen bekeren zich van hun zonden. Er vindt een reformatie plaats in zeden en moraal. Bij opwekkingen in Wales nam het drankmisbruik af en kwamen gevangnissen leeg te staan. Op andere plaatsen waren er aanmerkelijk minder zieken in de ziekenhuizen. Er is sprake van een toename van liefdadigheidswerk en de betrokkenheid op zending neemt toe. Kortom: het leven op aarde wordt doorstraald van hemelse glans.

Een rode draad in de Bijbel

Hoe belangrijk het koningschap van God voor de Heere Jezus was, blijkt wel uit het vervolg van het Evangelie. Wanneer Jezus spreekt over het einde van de wereld, zal te midden van oorlog en geweld, haat en liefdeloosheid, misleiding en valse profetie, ook het Evangelie van het Koninkrijk in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken (Matth. 24:14; zie ook Mark. 13 en Luk. 21). Pas als dat gebeurd is, zal het einde van de wereld komen. Na Zijn opstanding uit de dood verschijnt Jezus aan Zijn discipelen en spreekt Hij veertig dagen lang – de tijd tussen Pasen en hemelvaart – met hen over het Koninkrijk van God (Hand. 1:3).

In de prediking van de apostelen na Pinksteren speelt het Koninkrijk eveneens een grote rol. Filippus predikt het Evangelie van het Koninkrijk van God en van de Naam van Jezus Christus (Hand. 8:12). Hier zien we duidelijk hoe nauw het Koninkrijk in de apostolische prediking met Jezus verbonden is.

De apostel Paulus volgt ditzelfde spoor. In Efeze probeert Paulus in de synagoge drie maanden lang de Joden te overtuigen van de zaken van het Koninkrijk van God (Hand. 19:8). Heel het onderwijs van de apostel staat in het teken van het Koninkrijk (Hand. 20:25). Het boek Handelingen eindigt er zelfs mee. De apostel Paulus is in Rome gearriveerd als een gevangene van de keizer maar, zo lezen we aan het slot van het boek: ‘Hij predikte het Koninkrijk van God en gaf onderwijs over de Heere Jezus Christus, met alle vrijmoedigheid, ongehinderd.’ (Hand. 28:31; zie ook vs. 23)

Wie dus de evangeliën en de brieven in het Nieuwe Testament leest, ontdekt dat de verwachting van Gods koningsheerschappij een centrale plaats inneemt. Door de komst van Christus is de oudtestamentische verwachting aangewakkerd en versterkt. Ze is namelijk de vervulling van wat visionaire profeten en begeesterde zieners al van verre hebben gezien.

Deze centrale rol van het Koninkrijk van God in de prediking van de Heere Jezus en de apostelen roept de vraag op waarom dit zoveel nadruk krijgt. Het Koninkrijk van God moet zelfs absolute prioriteit hebben (Luk. 9:57-62). Het antwoord is tweeledig: het spreken over het Koninkrijk van God dat nabij is gekomen, is enerzijds de vervulling van de beloften van het Oude Testament en anderzijds de concretisering van deze beloften in het heden. Lang voor de komst van de Heere Jezus hadden de grote profeten van Israël – Jesaja, Jeremia en Ezechiël (zie Jes. 40:10-11; 52:7-10; Jer. 31:10-12; Ez. 34) – al gesproken over Gods komende Koninkrijk. Het zou de tijd zijn waarin Gods beloften en bedoelingen zouden worden vervuld. Israël zou gered worden van heidense onderdrukking. Het kwaad – vooral dat van de onderdrukkende rijken – zou veroordeeld worden. God zou een nieuwe periode van gerechtigheid en vrede doen aanbreken.

De wijze waarop de Heere al deze beloften zou gaan vervullen, wordt in verschillende teksten verbonden met een gezalfde Koning. Zo horen we de Heere zeggen: ‘Ik heb Mijn Koning toch gezalfd over Sion’ en ‘U bent Mijn Zoon.’ (Ps. 2:6-7)

Volgens Jesaja 11 komt uit de afgehouden stronk van Isaï iemand voort op Wie de Geest van de Heere zal rusten en Die het vredesrijk op aarde zal vestigen. De profeet Zacharia spreekt over een rechtvaardige Koning, die nederig komt op een ezel, en vrede zal stichten tussen de volken (9:9-10). Ook Daniël voorzag een tijd waarin God Iemand als een Mensenzoon bekleden zou met een eeuwig koningschap, dat niet meer te gronde zou gaan (7:13-14).

Wanneer Jezus het thema van het Koninkrijk oppakt en in het hart van Zijn prediking brengt, komen al deze lijnen van het Oude Testament samen. Het thema van het koningschap van God en de beloften van het Messiaanse vrederijk (Jes. 9:1-11; 11:1-10; 25:6-12; 35) bereiken in de persoon van de Heere Jezus hun vervulling en hun climax. God is trouw aan Zijn beloften en draagt er Zelf zorg voor dat ze tot vervulling komen.

Het gaat in het nieuwtestamentische spreken over het Koninkrijk van God niet om het algemene, altijd aanwezige koningschap van God, maar het door de profeten aangekondigde en door God beloofde Messiaanse vrede-rijk (zie met name Jes. 2:2-5; Dan. 2:44-45; Micha 4:1-5). Jezus is de door God beloofde Koning. Hij is de Gezalfde, die toegerust door Gods Geest oude beloften gaat vervullen. De eerste volgelingen van Jezus zagen in Hem veel meer dan een leraar of genezer. Ze geloofden dat God Zelf in Jezus Koning was geworden. Met de komst van Jezus naar deze aarde begint het Koninkrijk, Gods nieuwe wereld, in het heden binnen te breken. De uitdrukking ‘hemel’ in ‘Koninkrijk der hemelen’ is weliswaar bedoeld om de naam van God niet uit te spreken, maar drukt de essentie van de komst van Jezus goed uit: met de komst van Jezus en in Zijn persoon breekt de hemel, Gods nieuwe wereld, door op aarde.¹ In Hem is het Koninkrijk van de hemel de aardse werkelijkheid binnengetreden. Hoe dit nieuwe begin eruit ziet, beschrijft Lukas treffend.

En Hij kwam in Nazareth, waar Hij opgevoed was, en ging naar Zijn gewoonte op de dag van de sabbat naar de synagoge, en Hij stond op om te lezen. En aan Hem werd het boek van de profeet Jesaja gegeven, en toen Hij het boek opengedaan had, vond Hij de plaats waar geschreven stond: De Geest van de Heere is op Mij, omdat Hij Mij gezalfd heeft; Hij heeft Mij gezonden om aan armen het Evangelie te verkondigen, om te genezen die gebroken van hart zijn, om aan gevangenen vrijlating te prediken en aan blinden het gezichtsvermogen, om verslagenen weg te zenden in vrijheid, om het jaar van het welbehagen van de Heere te prediken. (Luk. 4:16-19; vgl. Jes. 61:1)

Jezus is de door God gezalfde Messias, die Gods heilbrengende heerschappij zal terugbrengen in Israël en op deze aarde. Tegelijk moeten we beseffen dat Jezus' komst naar deze aarde in het teken staat van Zijn vernedering. Vanaf het allereerste begin valt over Jezus' verblijf op aarde de schaduw van het kruis. Gods

heil breekt nog niet in zijn volheid door. De wonderen die Jezus doet, zijn tekenen waarin Gods hemelse toekomst oplicht.

Daar waar Jezus is

Het antwoord op de vraag waar het Koninkrijk van God is, is duidelijk: daar waar Jezus is. Hij is immers de centrale persoon van dit Koninkrijk. Hij is de Koning die God aan Israël en aan de wereld gegeven heeft. In Jezus zet God als de rechtmatige eigenaar van deze wereld Zijn voeten op aarde en brengt zo Zijn koningschap dicht bij de mensen.² In Jezus verkondigt God het goede nieuws van vergeving en vrijspraak, van genezing en bevrijding, en roept de mensen op zich te bekeren (van hun slechte werken) en dit Evangelie in geloof te aanvaarden (Mark. 1:15).

Het Koninkrijk van God wordt zichtbaar in de werken die Jezus doet. Als Jezus mensen in de rechte verhouding met God brengt, als Hij zieken geneest en mensen van demonen bevrijdt, is het Koninkrijk van God zichtbaar aanwezig. Jezus zegt immers Zelf: 'Maar als Ik door de Geest van God de demonen uitdrijf, dan is het Koninkrijk Gods bij u gekomen.' (Matth. 12:28) Wat voor Jezus geldt, geldt ook voor Zijn discipelen. Als Jezus hun uitzendt om de werken te doen die Hij hun heeft opgedragen, wordt de koningsheerschappij van God tastbaar in de levens van de mensen: 'En als u op weg gaat, predik dan: Het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen. Genees zieken, reinig melaatsen, wek doden op, drijf demonen uit. U hebt het voor niets ontvangen, geef het voor niets.' (Matth. 10:7-8) Het Koninkrijk van God staat centraal in de prediking en het onderwijs dat Jezus geeft. Jezus trekt rond in Galilea en predikt van stad tot stad en van dorp tot dorp het Evangelie van het Koninkrijk van God (Luk. 4:43; 8:1). Hij geeft onderwijs in de synagogen over het Koninkrijk (Matth. 4:23; 9:35).

Hoewel God in alles garant staat voor de komst van Zijn Koninkrijk, is het doen en laten van ons mensen niet betekenisloos, maar van groot belang. Jezus leert Zijn discipelen namelijk dagelijks te bidden om de komst van Gods Koninkrijk op aarde. Het gaat in dit gebed om een leven waarin God regeert en alle mensen de knie voor Hem zullen buigen. Het gebed om en de verwachting van Gods heilrijke toekomst, waarin God erkend wordt als de God van Israël en van alle volkeren op aarde, is het universele perspectief dat Israël én de volgelingen van Jezus uit de volkeren koesteren. Wie daarom bidt, spreekt ook de bereidheid uit zich door Gods Geest te laten inschakelen om in deze wereld het goede te zoeken en na te laten wat Gods heerschappij belemmeren kan.

De duisternis moet wijken

Vanaf het moment dat Jezus Zijn voeten op aarde zet, is er confrontatie en oppositie. Al bij de geboorte van Jezus wordt tegen Zijn moeder Maria gezegd dat Hij bestemd is tot een ‘val en opstanding’ en ‘tot een teken dat tegengesproken zal worden.’ (Luk. 2:34) De strijd en de oppositie manifesteren zich als Jezus de confrontatie aangaat met de zonde, met ziekte en dood, en met de duivel.

Confrontatie met de zonde

Het Koninkrijk van God is onverenigbaar met zonde. De volstreekte heiligheid van God botst in de persoon van Jezus in volle hevigheid op de werkelijkheid van de zonden waarin mensen leven en gevangenzitten. Dat is de zonde die al vanaf de zondeval in het paradijs scheiding maakt tussen God en mens. Jezus is gekomen om de oneindige kloof tussen de heilige God en de zondige mens te overbruggen. Aan het kruis doet Hij verzoening voor de zonden van ons en van de hele wereld (1 Joh. 2:2).

Al vanaf het eerste begin wordt dat duidelijk. Jozef krijgt van de engel te horen dat hij zijn Zoon de naam 'Jezus' moet geven, omdat Hij Zijn volk zalig zal maken (redden) van hun zonden (Matth. 1:21). Wie in de evangeliën het spoor van de Heere Jezus volgt, kan zien dat Hij inderdaad daarvoor is gekomen. In de Bergrede, het onderwijs van Jezus over hoe het leven volgens het Koninkrijk eruitziet, stelt Hij het probleem van zonde en schuld nadrukkelijk aan de orde. Niet alleen in de vijfde bede van het Onze Vader, 'vergeef ons onze schulden', maar ook in het onderwijs dat erop volgt. Wie onderdaan wordt van het Koninkrijk, gaat leven volgens de principes van dat Koninkrijk. Dat betekent dat wie in het reine komt met God en vergeving ontvangt, ook anderen vergeving zal schenken.

In de vele ontmoetingen die Jezus met mensen heeft, vergeeft Hij hun hun zonden en laat Hij hen delen in de vrijspraak. Jezus vergeeft een verlamde zijn zonden (Matth. 9:1-8; Mark. 2:1-13; Luk. 5:17-26), een zondares in het huis van Simon wordt door Hem royaal vergeven (Luk. 7:36-50). Hij veroordeelt een vrouw die overspel gepleegd had niet. Ze mag heengaan in vrede, maar moet wel breken met haar zondige leven (Joh. 8:1-11). Waarom vergeeft Jezus mensen hun zonden? Omdat ze tot Hem komen met hun nood en problemen. Daardoor erkennen ze Hem als Heere. Zo eenvoudig maar ook zo ingrijpend kunnen we het heil ontvangen.

Als geen ander heeft Jezus de vergeving in praktijk gebracht. Hoeveel kwaad en onrecht Hem ook aangedaan werd, Hij zondigde niet. Als mensen Hem uitscholden, schold Hij nooit terug; toen Hij leed, dreigde Hij niet en verhief Hij Zijn stem niet (1 Petr. 2:19-25). Aan het kruis bad Hij voor de mensen die Hem lasterden: 'Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.' (Luk. 23:34) Het grote geheim van Zijn leven is dat Hij onze zonden op Zich nam aan het kruis om ervoor verzoening te doen (zie de onvergetelijke woorden van Paulus hierover in Rom. 3:21-25; 5:6-11).

Het feit dat Jezus mensen hun zonden vergeeft, laat zien dat het leven in het Koninkrijk van God onverenigbaar is met zonde en ongehoorzaamheid. Tegen deze achtergrond moeten we de vele opmerkingen in de brieven zien, met opsommingen van zonden die verhinderen dat iemand het Koninkrijk van God zal kunnen binnengaan. Zo schrijft Paulus met grote stelligheid: 'Want dit moet u weten, dat geen enkele ontuchtpleger, onreine of hebzuchtige, die een afgodendienaar is, een erfdeel heeft in het Koninkrijk van Christus en van God.' (Ef. 5:5; zie ook 1 Kor. 6:9-10; Gal. 5:21) De gelovigen worden aangespoord deze zonden te laten en ermee te breken, omdat ze onverenigbaar zijn met het leven zoals God dat bedoeld heeft en dat in het Koninkrijk tot uitdrukking moet komen.

De zonde waarmee Jezus als Heiland te maken kreeg, kende veel gezichten. In lijn met de drie oudtestamentische begrippen voor zonde: *chatat*, 'zonde', *awon*, 'ongerechtigheid' en *pesha*, 'overtreding', ontmoette Jezus mensen die verkeerde keuzes in hun leven hadden gemaakt. Zij hadden het doel van hun leven dat God voor ogen had (*chatat*) gemist. Ze waren verstrikt geraakt in het web van de zonden. Door onreinheid was er sprake van ongerechtigheid voor God (*awon*). Zie bijvoorbeeld de uitgebreide vermaningen van Paulus in Efeze 5:3-7 of Galaten 5:19-21. In de confrontatie met farizeeën en schriftgeleerden had Jezus veel te maken met opstandigheid en rebellie (*pesha*). Zij wilden niet aanvaarden dat Hij van God gekomen was, ja, dat Hij zelfs God in actie was.

Op allerlei manieren botst Jezus op de zonde en het ongeloof van Zijn tegenstanders, maar ook van Zijn eigen volgelingen. Denk aan de confrontatie met Petrus: 'Maar Hij keerde Zich om en zei tegen Petrus: Ga weg achter Mij, satan! U bent een struikelblok voor Mij, want u bedenkt niet de dingen van God, maar die van de mensen.' (Matth. 16:23; Mark. 8:33) Of let op de reactie van Jezus op Zijn discipelen als ze de maanzieke zoon van iemand niet hebben kunnen genezen: 'O ongelovig en ontaard

geslacht, hoelang zal Ik nog bij u zijn, hoelang zal Ik u nog verdragen?’ (Matth. 17:17; Mark. 9:19; Luk. 9:41)

Confrontatie met ziekte en dood

Jezus gaat ook de confrontatie aan met ziekte en dood. De profeet Jesaja had aangekondigd dat de komende Messias als ‘Man van smarten’ onze ziekten op Zich zou nemen (53:3-4). De straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem en door Zijn wonden is er voor ons genezing gekomen (53:5).

Deze geweldige profetische belofte is in het leven van de Heere Jezus op een dubbele wijze vervuld. Hij heeft aan het kruis niet alleen de menselijke zonde gedragen, maar ook de ziekte als gevolg van deze zonde. Ook het lijden van de mens als gevolg van de zonde moest verzoend worden met God. Profeten hadden al voorzeggd dat God verlossing zou brengen door de dood voor altijd te vernietigen (Jes. 25:8; vervuld door Jezus, 1 Kor. 15:54-57), en dat er een tijd zou komen dat geen ‘inwoner zal zeggen: Ik ben ziek.’ (Jes. 33:24; zie Openb. 21:4; 22:2)

Jezus was bekend met ziekte, omdat Hij veel mensen ontmoette die ziek waren en door allerlei kwalen geteisterd werden. Als Jezus in het begin van zijn publieke optreden het Evangelie verkondigt, geneest Hij ‘alle ziekte en alle kwaal onder het volk’. De mensen brengen vervolgens zieken die er slecht aan toe zijn, mensen die door pijnen bevangen zijn en gekweld worden door demonen, maanzieken en verlamden, en Jezus geneest hen (Matth. 4:23-24; zie ook 12:15; Mark. 1:32-34; 3:10; Luk. 4:40-41; 9:6). Als Jezus later een melaatse, een knecht van een Romeinse hoofdman en de schoonmoeder van Petrus geneest (Matth. 8:1-15; Luk. 4:38-39; 5:12-16), brengen opnieuw de mensen van de stad vele zieken naar Jezus toe. Jezus drijft boze geesten uit en ‘Hij genas allen die er slecht aan toe waren’. Mattheüs herkent hierin de vervulling van de profetie van Jesaja 53: ‘zodat vervuld werd wat gesproken was door de profeet Jesaja toen hij zei: Hij heeft onze zwakheden *op Zich* genomen, en onze ziekten gedragen.’

(Matth. 8:17). Als Jezus de grote menigte van mensen ziet die Hem volgt, wordt Hij innerlijk met ontferming over hen bewogen en geneest Hij de zieken onder hen (Matth. 14:14; 19:2; 21:14). Het is de goddelijke ontferming die Jezus diep in Zijn hart draagt als Hij het lijden en de nood van mensen ziet. Niemand wordt tevergeefs bij Jezus gebracht of aan Zijn voeten neergelegd. Wanneer de mensen deze goddelijke bewogenheid in actie zien, verheerlijken ze de God van Israël (Matth. 15:29-31). Soms roepen de wonderen die Jezus doet, in het bijzonder die op de sabbat, tegenspraak op. Voor de tegenstanders vormen ze munitie om Jezus later om het leven te brengen (Matth. 12:9-14; Mark. 3:1-6; Luk. 6:6-11). Er zijn nog veel meer voorbeelden te noemen van mensen die in de ontmoeting met Jezus genezing ontvangen van hun ziekte of kwaal.

Opvallend is dat Jezus oog had voor de hele mens. De verlamde die door zijn vrienden bij Jezus wordt gebracht, wordt niet alleen genezen, ook zijn zonden worden van hem weggenomen (Matth. 9:1-8). De man die al 38 jaar ziek is en niemand heeft die naar hem omziet, wordt door Jezus genezen, vergeven en ook uit zijn isolement gehaald (Joh. 5:1-18). En zo zijn er nog veel meer voorbeelden te noemen. In het Koninkrijk van God gaat het niet alleen om het lichaam of alleen om de ziel. Het is God te doen om de hele mens, naar geest, ziel en lichaam.

Jezus is niet alleen de strijd aangegaan met ziekte, maar ook met de dood. Ziekte is de voorbode van de dood. De grootste vijand echter is de dood zelf. Tijdens Zijn heilswerk op aarde is Jezus verschillende keren met de macht daarvan geconfronteerd. In Lukas 7:11-17 stuit de stoet van Jezus op de rouwstoet uit Naïn. Als de jongen die op de baar ligt door Jezus wordt aangeraakt, stroomt het leven het dode lichaam binnen. Op het machtswoord van Jezus: 'Jongeman, Ik zeg u, sta op!', moet de dood wijken. Even later komt ook het dode dochtertje van Jairus tot leven (8:40-56) en ook Lazarus wordt uit de dood teruggeroepen naar het leven (Joh. 11:1-46).

Wat geen oog heeft gezien, wat geen oor heeft gehoord, zien de mensen voor hun ogen gebeuren: Jezus is sterker dan de dood. Als het Koninkrijk van God hier op aarde komt, moeten ziekte en dood wijken. Ze zullen door God van de aarde worden verwijderd. Het ultieme bewijs van de macht van Jezus zien we aan het kruis. Daar wordt de dood onttroond en breekt het leven van God overwinnend door.

In de genezingen die Jezus doet, zien we het Koninkrijk van God oplichten. De hemel kent geen ziekte en daarom gaat Jezus de confrontatie ermee aan. Tegelijk moeten we constateren dat lang niet iedereen genezen wordt. Er waren plekken waar Jezus niet veel zieken kon genezen. Het ongeloof in Zijn eigen vaderstad Nazareth vormde een grote blokkade (Mark. 6:5; Luk. 4:16-30). Een voorbeeld dat mensen dermate dwars kunnen liggen dat er voor het heil van God in hun leven geen plaats is.

Gebrokenheid die blijft

Er waren ook aandoeningen die niet genezen werden. De apostel Paulus blijft met de doorn in zijn vlees zitten (2 Kor. 12:7-10). Wat deze doorn ook geweest is – een lichamelijke kwaal, strijd en moeite – God nam hem niet weg, ook al had Paulus God er drie keer om gebeden. God geeft Paulus kracht om deze doorn, dit lijden, te dragen. Timotheüs was fysiek zwak en dikwijls ziek (1 Tim. 5:23). Trofimus, Paulus' medewerker, werd in Milete achtergelaten, omdat hij op dat moment te ziek was om de apostel te vergezellen op zijn reis (2 Tim. 4:20).

Uit deze bijbelse voorbeelden blijkt dat zieken niet altijd genezing ontvangen. Het nieuwtestamentische geloof leert ons geen algehele gezondheid en volledige bevrijding van alle kwalen in deze huidige wereld. De wonderen van genezing zijn tekenen van Gods Koninkrijk. Ze wijzen vooruit naar de dag dat God alles nieuw zal maken en dat ziekte definitief verleden tijd zal zijn.

Jezus stuurt Zijn discipelen op pad om het Evangelie te verkondigen, onreine geesten uit te drijven en zieken te genezen (Matth.

10:1; en de zeventig in Luk. 10:9, 17, 19; zie ook Mark. 16:17-20). Van de apostel Paulus worden dergelijke dingen eveneens beschreven (Hand. 19:12). In de christelijke gemeente zijn er mensen die van de Heilige Geest genadegaven van genezingen hebben ontvangen (1 Kor. 12:9) en worden oudsten door God gebruikt om voor zieken te bidden en hen in Jezus' naam op te richten (Jak. 5:14-16).

In deze lijn mogen ook wij de Heere vrijmoedig om genezing vragen voor mensen die lijden of ziek zijn, maar wel altijd in het besef dat genezing een wonder blijft, dat het een teken is van Gods nieuwe wereld die aanstaande is. Een teken is een momentopname, een foto van hoe het straks zal zijn. De realiteit van Gods nieuwe wereld verwachten we in geloof, maar we beseffen tegelijk dat het nu nog niet zo ver is en dat we in dit aardse dal met tranen, lijden en gebrokenheid te maken zullen blijven hebben.

Confrontatie met de duivel

Met de komst van Jezus barst op aarde de strijd met de machten van het kwaad in alle hevigheid los. Misschien is hier de confrontatie wel het hevigst. Jezus is door God gezalfd met de Heilige Geest en met kracht om allen die door de duivel overweldigd waren te genezen (Hand. 10:38). Het gewelddadige karakter van satans werk blijkt uit het werkwoord *kata-dunasteuō* dat 'macht gebruiken tegen, overweldigen' betekent. Het 'overweldigd zijn door de duivel' uit zich niet alleen in psychische gebondenheid en bezetenheid door boze en onreine geesten (demonen). Soms worden ook lichamelijke kwalen door boze geesten veroorzaakt (vgl. Luk. 13:16). Jezus genas deze gekwelden door de boze geesten uit te werpen met Zijn machtswoord (Luk. 4:36).

Telkens wanneer Jezus een dorp binnenkomt of een synagoge binnengaat, is er demonische tegenstand. Op Jezus' rondreis door Galilea komt Hij veel mensen tegen die last hadden van demonen. Jezus predikt het Evangelie en drijft deze demonen

uit (Mark. 1:34, 39). In synagogen waar Jezus komt, manifesteren demonen en onreine geesten zich (Mark. 1:23-25; Luk. 4:33-35). Ook gewoon onderweg komt Jezus in aanraking met mensen die door een demon bezeten zijn: bijvoorbeeld iemand die niet kan praten (Matth. 9:32-34; Luk. 11:14-23), een maanzieke jongen (Matth. 17:14-18; Luk. 9:37-42) en de bezetene van Gadara (Mark. 5:1-20; Lukas 8:26-39).

In Jezus botst de heiligheid en liefdesmacht van God op de onreinheid van de boze machten. De demonische machten moeten het veld ruimen. Zij moeten tegen wil en dank in Jezus hun Meerdere erkennen (zie ook Jak. 2:19). In Markus 3:11 lezen we: 'En telkens wanneer de onreine geesten Hem zagen, vielen zij voor Hem neer en riepen: U bent de Zoon van God!' Telkens wanneer Jezus demonen uitdrijft en mensen bevrijdt, wordt het Koninkrijk van God zichtbaar (Matth. 12:28). Dat was precies de bedoeling. Jezus is gekomen om de werken van de duivel te verbreken (1 Joh. 3:8). En wie Hem in geloof volgen, worden door Hem ingeschakeld om weerstand te bieden tegen de boze (1 Petr. 5:9; Ef. 6:11) en demonen uit te drijven (Mark. 16:17).

Wie tot geloof komt in Jezus, wordt verlost uit de macht van de duisternis en overgezet in het Koninkrijk van Gods geliefde Zoon (Kol. 1:13; Hand. 26:18). Dit loskomen uit de macht van de duisternis gaat niet vanzelf. Het kan een jarenlang of soms wel levenslang proces zijn. In de bekering en het tot geloof komen vindt een krachtig ingrijpen van God plaats. Zonder dit krachtadige werk van God kan niemand tot geloof komen. De tegenstander laat zijn prooi niet zomaar los. Daarom benadrukt Paulus: 'Want het Koninkrijk Gods bestaat niet in woorden, maar in kracht.' (1 Kor. 4:20) En: 'Het Evangelie van Christus is een kracht van God tot zaligheid.' (Rom. 1:16). Gods kracht is nodig om mensen te verlossen uit de macht van de boze.

Satan kan op velerlei manieren iemand in zijn greep proberen te krijgen of te houden. Via verleidingen (Matth. 4:1-11), zorgen en de begeerten van deze wereld die het hart vervullen (Matth. 13:1-

17; Mark. 4:1-20), tracht satan het gezaaide Woord van God weg te nemen of krachteloos te maken.

Ook menselijk denken kan vrucht zijn van de tegenstander van God. Dit ondervond Petrus. Net nadat hij Jezus als de Messias beleden had, verzette hij zich tegen de lijdensweg die Jezus moest gaan om verzoening met God tot stand te brengen (Matth. 16:23). Petrus beging de fout zich in beslag te laten nemen door aardse en menselijke overwegingen. Met al te menselijk denken kun je als mens zomaar de tegenstander van God in de kaart spelen.

Vragen

1. Waar is het Koninkrijk van God vandaag te vinden?
2. Voor wie is het Koninkrijk van God bestemd en wat is nodig om het Koninkrijk van God binnen te gaan?
3. Al sinds de komst van Jezus op aarde is er strijd en oppositie. Op welke terreinen gaat Jezus de confrontatie aan? Herkent u dit en wat betekent dit voor u persoonlijk?